

YAS GÜNLÜĞÜ

CEMİLE YILDIZ

"Yağız ve Doğa'nın annesi."

İÇİNDEKİLER

Ön Söz / 7
Yarım Kalan Hikâye / 10
Başlangıç Sanılan Yer / 11
Yanmak Ne Demekmiş / 14
Nasılsm? / 15
Ne Gelini? / 17
Susturulmak İstenilen Oy / 19
Hata Değildi Bu Tercihti / 20
Mezarlık Yolunda / 22
Evcilik Gibi / 23
Oyun Bitti / 24
Sessizlikten Korkmak / 25
Beyaz Sessizlik / 27
Yan Yana / 28
Bir Mucize: Yağmurun Vedası / 30
Sessiz Gecelerin Yorgunluğu / 32
“Acılarınla Barışman Lazım” / 34
Zamanın Donduğu Sabah / 36
Kazanan Kimdi Gerçekten? / 38
Duyan Var mı? / 40
Bir An, Tüm Zamanları Geri Getirir / 42
Eksik Kalan Sesler / 44
Acıyı Terk Etmekten Korkuyorum / 46
Ben Doğruyum, Bunu Biliyorum / 47
Onlar Gittiler ama Beni Yaşatıyorlar / 50
Mezarlıklardan Korkmaz Oldum / 51
Unutmak İstemiyorum / 52
Daha Ne Kadar? / 54
Eksik Olan / 55
Yaşlanmaktan Çok Korkardım / 56

Ütü Masasında Eksilen Hayat /	58
İki Kelebek /	60
Cıvıltıların Altındaki Sessizlik /	61
Benim İçin Yas /	63
Neyin Sabrı Bu? /	65
Hayatın Normalleşmesi /	66
Duygular Sözlüğü /	68
Anne Babalara Mektup /	71
Cevapsızlığın İçinde Yaşamak Zorunda Kalmak /	74
Çelişki /	75
Soru ve Cevapsızlık /	76
Her Yıl mı? /	77
Özlemin Kıyısında /	79
Masumiyetin Ardına Saklananlar /	80
Fotoğraflarda Kalan Dünya /	82
İkinci Sonbaharım /	84
Biriktirdiklerim /	86
Gözyaşım Bile Yetmiyor Artık Bu Acıya /	87
Bizi Hiç Sevmemiş /	88
Gücüm Nereden Geliyor /	89
Bazı Ölümler Kader ve Kaza Olamaz /	90
Son Söz /	91

ÖN SÖZ

Bu kitap, hayatıma mucize gibi gelen ama çok erken elimden alınan çocuklarım Yağız ve Doğa'ya yazıldı. Onların gülüşünü, kokusunu, varlığını hatırlamak ve unutturmamak için. Her kelime, bana bıraktıkları seslerin izlerin yankısıdır.

Bu kitabı yazmaya başlarken bir yazar olma iddiam yoktu. Kelimeler, yaşadığım acıyı taşımak için bir kap olsalar da aslında hiçbir kelime bir annenin yüreğini bütünüyle taşıyamaz. Yine de yazdım... Çünkü içimde sustukça ağırlaşan, konuşmaya çalışınca düğümlenen bir hikâye vardı. Yağız'ın kokusu içime sinmişti, Doğa'nın gözleri her gece kapattığım yerde duruyordu. Yazmak, onların adını sesim titremeden söylemenin bir yoluna dönüştü.

Bu kitap, benim için bir anlatma mecburiyeti, bir hatırlatma sorumluluğu ve iki küçük kalbin bende bıraktığı sonsuz izdir.

Ben, çocuklarını kaybetmiş bir anneyim. Dünyanın bütün kelimeleri toplansa, yaşadığım acıyı anlatmaya yetmez. Ama yine de yazmak zorundayım. Çünkü bu satırlar yalnızca bir yas kitabı değil; aynı zamanda sevgiyi, yokluğu, suskunluğu ve adaletsizliği anlatan bir tanıklıktır.

Yağız ve Doğa'nın ardından dünya benim için karanlık bir yolculuğa dönüştü. Onların adını yaşatmak, onların hatırlanmasını sağlamak için yazıyorum. Ama biliyorum ki ne adalet ses verdi ne de sistem onların ardından bir şey yaptı. Çocuklar ve kadınlar ölmeye, hayatlardan koparılmaya devam ediyor. Benim sesim yalnızca iki çocuğum için değil, susturulan tüm hayatlar için bir çığlık.

Her sayfa, onların bana bıraktığı sevgiyle, içimde taşıdığım acıyla ve adalet mücadelesiyle örülüdür. Bu ön söz, bir annenin iki çocuğuna yazdığı sonsuz mektubun ilk satırıdır; aynı zamanda hâlâ görmezden gelinen acılara, suskunluğa ve adaletsizliğe karşı bir isyandır.

Yarım Kalan Hikâye

Bir anne oturuyor göl kıyısında...
 Elinde sessizlik, gözlerinde iki çocukluk gülüşü...
 Rüzgâr saçlarına dokunurken, o rüzgârda bir “Yağız” kokusu var, bir “Doğa” sesi gizli.
 Her dalga bir anı getiriyor kıyıya;
 Birinin kahkahası suya karışıyor, diğerinin adımları taşlarda yankılanıyor.
 Artık hiçbir manzara güzel değil onun için, çünkü her güzelliğin içinde iki eksik nefes var.
 Gökyüzü mavi, ama onun kalbi yarım.
 Su hâlâ akıyor, ama zaman orada tam iki yürek kadar önce durmuş gibi.
 O, şimdi her baktığı yerde çocuklarını arıyor;
 Bir kuş kanadında Yağız’ı,
 Bir dalga çizgisinde Doğa’yı görüyor.
 Ve her sabah yeniden başlıyor aynı hikâye:
 Bitmeyen bir bekleyişin,
 Sönmeyen bir sevdanın,
 Tamamlanmayan bir annenin hikâyesi...

Başlangıç Sanılan Yer

Nerede başladı benim hikâyem?

Doğduğum tarih miydi başlangıç, yoksa hayatımın yönünü değiştiren o karar mı?

17 Mayıs 1985 mi gerçek doğum tarihim yoksa 26 Mayıs 2007 mi hayatımın altüst olduğu gün?

O zamanlar kalbi taze bir ayrılığın ardından kırık, hayattan biraz umutsuz ama yine de alışkanlıkla sevgiye açık bir genç kızdım. Hayatıma birini aldım. Belki de en büyük yanılsam. Aynı kölüydük, ailelerimiz birbirini tanıyordu ya, yabancı sayılmazdık... Ama içten içe bildim, tanımadığım bir ruhla karşı karşıyaydım.

İlk günler heyecanlıydı. Küçük sürprizler, sıcak sözler, umut vadeden... Ama kısa sürede çatlaklar belirmeye başladı. Flört döneminde ayrılmak istemiştım, hissetmiştım bir şeylerin yolunda gitmediğini. Ama gönlümü aldı. Hani olur ya, herkesin ilişkisi inişli çıkışlıdır diye düşünmüştüm.

Bir gün annem dedi ki: "Kızım, onlar içki içer..."

Cevabım çocuksuydu: "Babam da içiyor..."

Bilmiyordum içkinin sadece yemeğin yanında içilen bir şey olmadığını. Bilmiyordum bir gün, bu "alışkanlığın" evimi bir cehenneme çevireceğini.

Adım çıkmasın diye babam apar topar Ankara'dan geldi, nişan yapıldı. Aynı gün içinde hem kız isteme hem nişan... Toz pembe bir masalın içinde gibi görünüyordu her şey. Ama nişanlılık dönemi, bu pembe rüyayı gri bir sisin içine soktu.

Saygısızlık, öfke, hakaret... Hatta bir gece telefonda anneme küfretti. Annem duydu, fenalaştı. Annemi yatıştırıp sakinleştirmek bana düştü. Ertesi gün özür geldi, özürle birlikte suskunluk. Kimseye bir şey söylemeden, hayat normale dönüyormuş gibi yapıldı.

14 Şubat 2008 akşamıydı. İştten eve geldim. Yatakta beyaz bir şey vardı. Uzaktan ne olduğunu anlamamıştım. Yaklaştım. Bir gelinlik... Ama o an kalbimde beliren duygu bir mutluluk değil, tarif edilemeyen bir hüzüdü. Gelinlik mi, kefen mi?

Gelinlik almak istememiştim. İsrâf gibi gelmişti. Temiz bir elbise, sade bir model, yeterdi. İş arkadaşının gelinliğini beğenmişti. Onu temizletip sürpriz yapmıştı adam.

Düğün hazırlıkları başladı. Kız tarafına düşen her şeyi ailem üstleniyordu. Hâlâ evin küçük kıızıydım onların gözünde. Erkek tarafının sorumluluğunu ise damat üstlenmişti. Borçla yapılan bir düğündü. Bir evin tek oğlu olması hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı çünkü karşımda sadece sorumsuz bir adam değil, sorumsuz bir aile vardı. Babası kumarbazdı, evlerinde şiddet ve sevgisizlik vardı. O evde insanlar değil, korkular büyümüş, travmalar miras kalmıştı.

İnsanların yaşadıklarından ders alacağına inanırdım. Kötülük gördüysen, iyiliği seçersin derdim. Ama o adam... Karşısındaki kötülüğü örnek almıştı. O karanlıkla büyümüş, o karanlığı sahiplenmişti. Ve sonunda o karanlık, hayatımı, en kıymetli varlıklarımı, çocuklarımı yok etti.

Herkesin bir başlangıç hikâyesi vardır. Benimki bir evin kapısının önünde başladı. Henüz bilmiyordum bu evin bir gün çocuklarımın neşeyle güldüğü bir yuva, ardından sessizliğin ve yasın evi olacağını...

Hamile kaldım. İlk kez içimde gerçek bir sevgi büyüdü.

Yağız, 30.10.2010'da geldi dünyaya. Güçlü olsun, dimdik dursun diye bu ismi vermiştim. O adam, kendi adını da eklemişti ya sonuna, benim için o hep Yağız'dı. Onun doğumuyla, yalnızlığım sevgiye dönüşmüştü. Anne olmak, eksik olan sevgiyi tamamlamıştı.

Sonra Doğa geldi. 17.06.2013'te.

Adı gibi bir ruhtu. Özgür, neşeli, içinden geldiği gibi yaşayan bir çocuk...

İki çocukla büyüdüm ben. Onları büyütürken kendim de büyüdüm. Anelik beni güçlendirmişti. Ama güç, her şeyi korumaya yetmedi.

Gelinlikle girdiğim ev, çocuk kahkahalarının çınladığı bir yuvaya dönüşmüştü. Minderler yerde, duvarlar boyanmış, koltuklar oyuncaklara teslim olmuştu. Yağız'ın kahkahası, Doğa'nın oyunları arasında yaşam bulmuştum.

Hep şöyle düşünürdüm: “Ne olursa olsun, ben varım ya, onlara bir şey olmaz. Ben korurum.”

Ama olmadı.

Koruyamadım.

Büyütemedim.

Ve işte bu yüzden, hikâyenin başlangıcı sandığım yer... Aslında bir sonu hazırlıyordu.

Yanmak Ne Demekmiş

2 Temmuz, Madımak.

Ben o günü hep içimde bir sızıyla, bir öfkeyle, bir utançla taşıdım. İnsanların göz göre göre ölüme terk edildiği bir gün. O binanın içinde kalan sadece bedenler değildi...

İnançlar, umutlar, sözcükler, türküler de yakıldı. Ben yıllar boyunca bunu anlayamadım. Kabullenemedim.

Ama şimdi... Ben artık yangını tanıyorum.

Ateşi sadece izleyen değil, içinde kalanım.

Benim evlatlarım -Yağız'ım, Doğa'm- o geri dönmeyen yolculuğa çıkarken ben de yandım.

Simsiyah bir küle döndü içim. Şimdi anlıyorum Madımak'ta evladını kaybeden bir annenin ne hissettiğini. Çılgınlıkların içe kaçışını, susmanın bile nasıl yaktığını.

Ben de evlatlarımla diri diri yok edilişine tanıklık ettim.

Planlı, hesaplı, haince bir yakılıştı bu. Sadece bedenlerinden değil, geleceklerinden, hayallerinden, çocukluklarından da mahrum bırakıldılar. Madımak'ın ateşiyle yüreği kavrulan her insanı şimdi daha derinden hissediyorum. Çünkü ben de aynı ateşte, başka bir şekilde ama aynı sonuçla yandım. Katliam sadece topluca yapılan bir vahşet değil. Bazen bir evin içinde, sessizce, görünmeden de yapılabilir. Ve sonra yine kimse duymuyor, kimse görmüyor.

Ben artık biliyorum:

Yangın sadece alevle olmuyormuş.

Bazen bir annenin içini alev alev kavuran çaresizlikle, suskunlukla, adaletsizlikle de yanıyormuş insan.

Nasılsın?

Bazen bir kelime... Hiçbir cevabın kalmadığını yüzüne vurur. “Nasılsın?” diye soruyorlar. Sanki bir cevabı varmış gibi bu sorunun. Sanki bir karşılığı kalmış gibi bendeki her şeyin.

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum artık.

“İyiym” desem, yalan olur.

“Kötüyüm” desem, kim ne yapabilir?

O yüzden oyalanıyorum sadece. Günü geçirmeye, bir sonraki nefese ulaşmaya çalışıyorum. Yokmuş gibi yapmakla, yok olmamak arasındaki çizgide yürür gibiyim. Her “nasılsın” sorusu, içimde yankılanan cevapsız bir çığlık gibi...

Ve ben her defasında sadece susuyorum.

Çünkü...

Artık nasıl olduğumun bir anlamı yok. Bunu en çok da çocuklarımı toprağa verdiğimde öğrendim. Söyleyecek bir cevabım yok çünkü ben artık bir hâl içinde yaşamıyorum. Ben bir eksiklik, bir boşluk, bir suskunluk yaşıyorum. Ve bu yaşadığım şeyin bir adı yok.

Ne “iyi” ne “kötü”...

Ne “dayanıyorum” ne de tamamen “çöküyorum”...

Sadece oyalanıyorum. Biraz nefes, biraz sessizlik, biraz yazı... Biraz konuşur gibi yapıp aslında içinden hiç konuşmamak. Biraz uyur gibi yapıp aslında hiç uyumamak. Biraz yaşar gibi yapıp aslında hiç yaşamamak.

Bir “nasılsın” sorusunun cevabı artık bir çığlık kadar ağır geliyor bana. Ve o soruyu soranlar, cevabın ne kadar derin bir acının içinden geçtiğini bilmiyorlar.

Sadece günlük bir alışkanlıkla soruyorlar. Oysa benim kalbimde her gün bir çığ düşüyor. Bense ayakta kalmaya çalışmıyorum bile, sadece yere düşerken az gürültü çıkarıyorum, o kadar.

“Nasılsın” dediklerinde...

“Yokum artık” demek istiyorum.

Ama diyemiyorum.

O yüzden susuyorum.

Ne Gelini?

Seneyi devriye... Yani çocuklarımın toprağın altındaki ilk yılı... Benim onlarsız geçen ilk ömrüm... Sanki onları bir kez daha gömdüm. Her an, her saniye yeniden yaşandı: vedaları, valizleri, susuşları, gözlerindeki kuşkular, içimdeki yumruk, belli etmemeye çalıştığım korku...

Mezar başında annem ağladı. Tüm anneanneler gibi, torunlarını büyürken, serpilirken, gülüp oynarken görmek isterdi. Ve hıçkırıkları arasında şu cümleyi kurdu:

“Ben Yağız’ı askere gönderecektim... Doğa’yı gelin edecektim...”

Donup kaldım. İnsanların içinde bir şey diyemedim yine. Ama içimden öyle bir feryat yükseldi ki... O cümle etimi değil, ruhumu yırttı.

Ne gelini?

Ben kızımı gelin etmek istemedim. Ben Doğa’nın büyümesini, kendi ayakları üzerinde durmasını, istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmamasını istedim.

Ne gelini?

Ben Doğa’nın özgür olmasını istedim. Bir adamın evine gitmesini değil, isterse kendi evini kurmasını... Boynuna altın takılmasını değil, istediği gibi giyinmesini... Eline kına yakılmasını değil, elleriyle hayatı boyamasını istedim.

Ben Yağız’ın emirlerle değil, kalbiyle hareket eden bir erkek olmasını istedim. Sırf toplum öyle istiyor diye başkalarına göre yaşamasın diye...

Baba olmak zorunda kalmasın diye... Ben oğlumun önce kendine insan olmasını istedim.

Ama olmadı. Ben çocuklarımı büyütmedim. Ben onların özgür, neşeli, korkusuz yaşadıkları o hayatları göremedim.

Hayal ettim... Yarım kaldı.